

Boríték

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 9. szám, 2019. március 1.

A folyosó padlójának kövezetét nézegette. Világos, kenyérbélre emlékeztető színű négyzetek váltakoztak bordókkal, valami kőörleményből készülhettek. Nem sütött be a nap, de fülledt meleg terjengett az épületben. A táskája ott volt mellette a széken, benne a boríték. A gyomra idegesen morgolódott, nem vett róla tudomást, ahogy akkor régen sem, amikor az anyja miatt ült egy ilyen folyosón, és életében először járt felnőttként kórházban.

Ugyanebben az épületben, egy másik emeleten, jó húsz évvel ezelőtt. Ugyanilyen, egymáshoz hegesztett székekből álló padon ült, talán éppen ezek a kopott infúziós állványok voltak már akkor is a lepedővel letakart kerek kocsik mellett, amelyek ismeretlen rendeltetésű eszközöket rejtettek. Mintha ugyanezek az arcok lövelltek volna felé ugyanilyen részvétlen oldalt pillantásokat, ugyanezek a visszeres vádlik jártak-keltek volna ott már akkor is, megrogyott papucsokban és gyógycipőkben. És ugyanez a szag.